

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 14. SZÁM, 2010. ÁPR. 4.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A felolvasott történet első benyomása optimizmus, dicsőség és öröm. A mi hagyományunkban is vidám ünnepnek tartjuk a virágvasárnapot, és annak jegyében kidíszítjük templomainkat. Én mégis – bár nem szándékom hangu-

kus félreértés csíráját már érezhetjük benne. Nézzük hát végig a jól ismert bibliai történetet, és próbáljunk meg annak pontjaiból nekünk szóló lelki útra-valót meríteni.

1. A szamárcsikó

A virágvasárnapi történet kezdetén Jézus szamárcsikót kíván magának a je-

Miután ezeket elmondta, tovább haladt Jeruzsálem felé. Amikor közel ért Betfagéhez és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide. „szamárcsikót” Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? - mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá.” Ekkor a küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdái ezt kérdezték tőlük: „Miért oldjátok el a szamárcsikót?” Ők így feleltek: „Mert az Úrnak van szüksége rá.” Azután elvezették azt Jézushoz, felsőruhájukat ráterítették a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, és ezt kiáltották: „Áldott, a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!” A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!” De ő így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülfárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagyunk belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Lk 19,28-44

latrontónak lenni – főleg szomorú vonásokat látok ebben az eseményben. Számomra a felolvasott történet azt a pontot mutatja, ahol Jézus szándéka és az emberek szándéka kerüli egymást. Külsőleg egység uralkodik, de a tragi-

ruszálemi bevonuláshoz. Különleges kívánsága mindjárt érthető, ha Zakariás próféciájára emlékezünk: „Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és száma-

ron ül, számárcsikó hátán.“ (Zak 9,9). Jézus sokszor volt titokzatos és sokszor nem értették. Nem csoda, az élet nehézségei és bonyolultsága számunkra is sokszor megakadályozzák, hogy értsük Őt. Ezért küldetése kulcsfontosságú állomásain Jézus nagyon érthető jeleket használ. Azt akarja, hogy ezt az eseményt mindenki értse, azt akarja, hogy mindenki kétségek nélkül lássa és elfogadja, hogy valóban Ő a Király, Ő a Megváltó. Tudjuk, mennyien járultak hozzá e kérdéssel: te vagy az eljövendő? Még Keresztelő János is megkérdezte tőle. Mi is sokszor hasonló kérdéseket intézünk az ég felé. Lehet, hogy nem tudatosítjuk, de kérdéseink tulajdonképpen mindenféle kételyeinkben hangzanak el. Isten valóban hozzám is lehajol? Valóban az én királyom is? Hozzátartozom egyáltalán? Számolhatok vele ott, ahol nem látszik kiút? Jézus azonban számol a kételyeinkkel. Nem azt akarom mondani és nem hiszem, hogy örömet szerezni Jézusnak azzal, hogy kételkedünk az Ő irányában, de ha mégis megtörténik, akkor annál nagyobb bizonyíték számunkra, hogy irtalmas és toleráns hozzánk, hogy emberi gyengeségeinkben megért minket. Tudja, hogy időnként valami nyilvánvaló, átlátható jelre van szükségünk nekünk is. A mi életünkben is megjelennek ezek a „számárcsikók“: erős konkrét buzdítások, amelyek megerősítik a hitet bennünk, amelyek visszaadják a reménységet, amelyek megörvendeztetnek úgy, ahogyan erre Zakariás is buzdít.

A számárcsikónak van egy másik üzenete is. Az ókorban, ha egy uralkodó szá-

marat választott az általa meghódított városba való bevonulásához, azzal azt jelezte a lakosoknak, hogy békés szándékkal jött, és rendet, békességet jött teremteni. Jézus ezzel is jelezte, hogy a békesség az Ő mindenkori prioritása.

2. A nép

A nép „vette a lapot“. Talán ez volt az egyedüli pont, ahol a nép és Jézus megértették egymást. Az emberek a maguk részéről kimutatták, hogy elfogadják Jézus uralkodási szándékát, és az ismert módon üdvözölték: felsőruhájukat az útra terítették annak jeléül, hogy alávetik magukat az új királynak. Más leírás szerint pálmaágakat is hintettek az útra, mivel a pálmafa szintén a békesség szimbóluma volt. De ez az intenzív szimbolikus dialógus volt körülbelül minden, amiben a nép tájékozódott. Nem látott tovább. Az embereknek más elképzelésük volt afelől, hogyan folytatódnak majd a dolgok. Más forgatókönyv szerint várták a dolgokat. Jézust földi királyuknak képzelték, aki átveszi az uralmat, hiszen mint Dávid utóda, Ő volt a legalkalmasabb arra, hogy átvegye Izrael uralkodó pálcáját. Lehet, hogy már felfegyverkezve látták magukat, amint hadsereggé tömörülve együttesen üzik ki a nem kívánt rómaiakat. Hiszen elképzelésüknek megfelelt a zsidó mentalitásnak az a legtermészetesebb módja, amely egész múltjukat jellemezte: vérfürdőben alakítani át a történelmüket. Csakhogy Jézus nem a régiek szerint akart járni. Jézus azért jött, hogy újat teremtsen. Ő nem testi, véres forradalmat kívánt, hanem a lélek forradalmát:

az ember belső, alapvető átalakulását. Nem csodálkozhatunk, mi is szívesebben maradunk a réginél, annál, ami ismert. Jézus is mondja: „*Aki pedig óbor ivott, az nem akar újat, mert azt mondja: Az óbor jó.*“ (Lk 5,39) Mi is valahogyan kialakítottuk életünket, abban helyet adtunk mindennek, ami emberi, ami testi: az élvezeteknek, megátalkodott káros nézeteinknek, lustaságunknak, bosszúállásunknak, a „szemet szemért – fogat fogért“ régi igazságosságnak és így tovább. Nehéz az újat elfogadni, új szerint cselekedni. Nehéz megváltozni. Nehéz másként látni dolgokat, nehéz azt a békességet elfogadni, ahogyan azt Jézus látja és kívánja. Az Ő békességét, ahogyan azt a Hegyi beszédben elénk adta. Így hát jeruzsálemi bevonulásakor az történt, hogy tulajdonképpen a nép Jézusban valaki mást ünnepelt, mint aki Ő valójában volt. Mi is olykor abba a kísértésbe esünk, mint a nép, hogy nem kérdezzük, mit akar Isten, hanem megmaradunk abban, ami régi, ami tetszik nekünk és közben reménykedünk, hogy Isten azt helyesli. Miért is ne, ha semmi különösebb nem történik, ami az ellenkezőjét bizonyítaná. És ez persze tompítja bűnbánatunkat, megakadályoz bennünket életünk átértékelésében. Jézust legszívesebben mindazzal együtt fogadnánk el, amiben önmagunkat találjuk: tobzódás, táplált harag, szeretetlenség, személyválogatás, büszkeségünk a kiépített egyéniségünk felett, amelyen azonban minden bizonnyal sok átformálni való van. Ám Jézus határozott programmal jött: újat építeni. Új embert szülni. Nem könnyű dolog Jézus szerint

járni. Mert a Jézus szerinti járás életünk folytonos átértékelését, Isten akaratának szüntelen kutatását jelenti. Enélkül nincs sok értelme páлмаágakat tépni és a felsőruhát az útra teríteni, mert ha a magunk akaratát próbáljuk ráerőltetni Isten szándékára, ugyanaz a csalódás ér majd minket, mint az akkori népet. És az a csalódás, tudjuk, nagypénteken Jézus egyenes elutasításához vezetett. Ne higgyük, hogy minket ez a fajta csalódás közelebb vezetne Hozzá.

3. Jézus siralma

Jézusnak nem voltak illúziói a nép lelki állapotáról. Hóseás próféta jól tolmácsolta Isten véleményét rólunk: „*Hűségetek csak olyan, mint a reggeli felhő, vagy mint a korán tűnő harmat.*“ (Hós 6,4) Lehet, hogy ezt a titkos szomorúságot egész idő alatt magában hordozta, miközben az Őt üdvözlő tömegben az emberek mosolygós és lelkesedő arcát figyelte. Kíváncsi lennék, mit lát Jézus a mi dicsőítő énekünk és imádságunk mögött, a mi úrvacsorai „ígérem – fogadom“ szavaink mögött, karácsonyi, húsvéti és más egyházi ünneplésünk mögött. Mennyire számolhat komolyan a mi hűségünkkel? Megbízható társai vagyunk Jézusnak a programjában, vagy bizonyos helyzetekben mi is elfordulunk Tőle, mert úgy látjuk, igényes és nehéz a Tőle kapott küldetés?

Jézus végül hangot ad a szomorúságának és szkepticizmusának, amikor nem osztja a nép örömmámorát. A nép mindenfélét várt volna azon a dicsőséges napon. Jövőre vonatkozó optimista számításokat és biztatásokat, mennyire

másképp lesz minden ezután, mennyire fantasztikusak ők és jó alattvalói, de Jézus mindenki meglepetésére Jeruzsálem siratásába kezd: „*Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt!*“ (Lk 19,42) Micsoda?! Hát mit akar ez a Názáreti! Nem látja odaadásunkat? Nem látja készségünket utána menni, követni Őt?

De lelkesedésük mögött Jézus csak felszínes elfogadást lát. Hányan vagyunk mi is még így a hívők között, akik csak a felszínt látjuk, de nem az isteni titkokat? Akik a vallást ismerjük, de nem annak igaz lelkiségét. Akik az etikát látjuk, de nem érzünk készséget arra, hogy magunkévá fogadjuk. Akik látjuk a körülöttünk élő embereket, de nem ismerjük fel bennük a testvért. Jézus is szomorú amiatt, hogy az ember képtelen a lényeg után menni. Az után vágni, ami békeséghez vezet.

Mit gondolnak az emberek, hogy mi vezet a békeséghez? Lehet, hogy sokan tagadják, de leginkább úgy véljük, akkor lesz békeség – vagy inkább végre nyugalom? –, ha valakit erőszakkal meggyőzünk a magunk igazáról, ha személyes veszekedésekből győzelmesen kerülünk ki, ha konfliktusainkban úgymond nem „veszítjük el arcunkat“, hanem büszkén tartjuk magunkat és nem vagyunk hajlandóak a kompromisszumra. Furcsa, de többségünk úgy véli, hogy a békeséghez szükséges az azt megelőző harc, vita, vagy éppen a problémák megoldásának a kerülése, durcás hallgatás. De Jézus furcsa és nehezen járható utat mutatott nekünk, fő-

leg nagypénteken: ez az út az alázat, az önmegtagadás, a másikért való harc, a másakra való odafigyelés. Tehát minden, amire az akkori nép képtelen volt és ki tudja, mennyire vagyunk rá képesek mi. Minden bizsonnyal meghökkennénk, ha valaki azt kívánná tőlünk, hogy kínok közt haljunk meg azért, hogy a másiknak ezzel – talán – reményteljesebb körülményeket alakítsunk ki.

Izrael nem így képzelte azt az „újat“, amit Jézus uralkodási programként hozott. Kérdés az, hogy mi készek vagyunk-e erre? Sokszor az a nézet uralkodik a keresztyénekről, hogy birkanyáj vagyunk, akik vakon elfogadjuk a rendelkezéseket, dogmákat, az egyházi vezetést, véleményeket. De a keresztyén út minden csak nem ez. A keresztyén út szüntelen kutatás azután, mit akar Jézus valóban. Szüntelen bátorság magunkévá tenni ezeket a felfedezéseket. Szüntelen alázat ahhoz, hogy ezt egyáltalán megtehessük. De leginkább szüntelen szeretet, ami mindehhez az egyedüli impulzus és a tulajdonképpeni erő.

A virágvasárnap tehát nem felszínes ünnep, nem egyházi szokás, hanem felhívás arra, hogy igyekezzünk érteni Jézust, mert csak ebben az értésben és egyetértésben kiálthatunk minden joggal: „*Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békeség, és dicsőség magasságban!*“ (Lk 19,38)

Ámen

(Elhangzott 2010. március 28-án,
az ígét S.A. hirdette)

NAGYSZOMBATI ISTENTISZTELET PILZENBEN

Kevesen voltunk a tegnapi pilezeni istentiszteleten, de van remény arra, hogy a következő alkalmon már többen leszünk. A szokásos helyen, a Csehtestvérek Egyház délvárosi templomában megtartott, úrvacsorával egybekötött alkalmat egy rövid szeretetvendégség követte. Ezen lehetőség nyílt arra, hogy

megbeszéljük, miként terjeszhető az istentisztelet híre a helyi magyarság között. Szabó László lelkipásztor és Kuczmann Miklós szerint előnyösebb lenne az istentiszteleteket a CsMMSz összejövetelekkel egybekötve tartani. Pilzenbe ezentúl rendszeresen fogjuk küldeni az ÜZENET-et, ezzel is tájékoztatva a helyieket a történésekről. Az alábbi sorokban rövid fényképes beszámólót láthatnak a kedves olvasók.

Az istentiszteleti alkalmon Éles György és Szabó László lelkipásztorok szolgáltak.

Kuczman Miklós, a CsMMSz helyi alapszervezetének elnöke szomorú hírt jelentett be: Detviansky Mária Kladno-i testvérünk 2010. április 1-jén visszaadta lelkét Teremtőjének.

Weszely Éva és családja.

Éva néni erdélyi származású. Lánya és unokái Budapesten élnek – onnan látogatták meg őt húsvétkor. Érdekes történet – reméljük a következő alkalommal tudunk Éva nénivel is riportot készíteni.

Az alkalmon ismét részt vett Ján Šípka (hátsó padosor), a helyi evangélikus szlovák gyülekezet lelkésze.

*–paulus–
fotók: –liadi–*

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet:

Vasárnap 17.00 órától (nyári időszámítás alatt). (Prága 1, Klimentská 18, 3. emeleti gyülekezeti terem.)

Az istentisztelet idejére **gyermekmegőrzést vállalunk** (ugyanabban az épületben). Az igény bejelentése szombat estig a **+420-723-960913** telefonszámon lehetséges.

Bibliaóra: Havonta egyszer – a következő bibliaórára **április 17-én**, szombaton kerül sor, gyülekezetünk lelkészének lakásában, délután 15.00 órai kezdettel.

Konfirmációi felkészítés: vasárnaponként 14.30-tól a Palladium üzletház 3. emeletén

A lelkipásztor elérhetőségei: Éles György, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: **+420-776-387179**, e-mail: **eles.gyorgy@gmail.com**.

Énekkari próbák: szerdánként 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Vocelova 3, Prága 2)

VIDÉKI ISTENTISZTELETEK

Pilzen – a helyszínt és időpontot pontosítjuk.

Brünn – **április 10., 11 órától**, a „Krokodilos ház”-ban (**Radnická 8**)

Teplíce – az istentisztelet helyét és időpontját a következő számokban közöljük.

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– **Az április 18-án, a prágai szlovák gyülekezetek** (római katolikus, görög katolikus, evangélikus) által szervezett **ökumenikus istentiszteleti alkalmon gyülekezetünk presbitériuma is jelezte részvételét** – képviselve a **Szlovákiai Református Keresztyén Egyházat**. A vasárnapi alkalom címe „Za domov” – „A hazáért”, és a **Szt. Mihály** evangélikus templomban kerül rá sor (V Jirchářich u. 14, Prága 1), **délután 15.00 órai kezdettel**.

PROGRAMAJÁNLÓ

– Pénteken, **2010. április 9-én 19:00 órától** kerül sor a **Romano Jilo** (Cigány szív) rendezvényre, melyen fellép a **kispesti Parno Graszt együttes** is, az autentikus **cigányzene** legjelentősebb magyarországi képviselője. Helyszín: **Klub SaSaZu**, Praha 7, Bubenská nábreží 306.

– A **ROVÁS képzőművészeti csoport** kiállításának megnyitójára **2010. április 14-én** 19.30-tól, a **PMKK klubjában és foyerében** kerül sor. A több héten keresztül megtekinthető kiállításon Szabó Ottó, Tóth József és Suchoža József képei láthatók majd.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): **uzenet@reformata.cz**

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP